

[Aksel Larsen.]

nævnte før: at Ideen med Samlingsregering jo ikke opstod hos Statsministeren den 9. April om Morgenen eller den 8. April om Aftenen, men at den Idé havde han haft i det mindste i et helt Aar i konkret udformet Skikkelse, og han havde benyttet utallige Løjligheder til at bede Venstre og Konservativt tiltræde Ideen. Den 9. April blev Ideen virkeliggjort i en bestemt Form, senere er Formen blevet en anden, men Betingelserne, som blev garanteret opfyldt den 9. April af den hidtil siddende Regering og af de hidtidige Regeringspartier, og som man altsaa aabenbart tidligere havde kviet sig ved at opfylde, var en mere reaktionær, en direkte arbejderfjendtlig Politik.

Jeg ønsker at understrege dette, og jeg ønsker ogsaa, med Udgangspunkt i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Tale, at understrege, at den Tale, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og hans Meningsfæller fører andre Steder, hvor de fortæller, at alt, hvad der er sket siden den 9. April, stort og smaat, ikke skyldes den danske Regering og ikke skyldes Forhold eller Kræfter herhjemme, men skyldes noget mystisk, som man kalder „9. April“, ikke er ærlig, for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har jo selv her gjort opmærksom paa, at Kravet om den automatiske Lønregulerings Bortfald var rejst længe før den 9. April og stærkest af Partifælle Bramsnæs den 8. April. Ja, netop. Det var ikke noget nyt, der kom, men man benyttede den 9. April til at opfylde Kravet. Det var det, der skete. Kravet var stillet længe før, ikke af Kræfter uden for Landets Grænser, men af Kræfter inde i Landet. Saadan set tør man nok sige, at der ikke er nogen principiel Forskel paa den økonomiske og den sociale Politik i Danmark før den 9. April og efter. Der er en Gradsforskel; det er gaaet noget stærkere end før 9. April, men nogen principiel Forskel er der ikke. Det understreges ogsaa derved, at f. Eks. den uretfærdige indirekte Beskatning, Omsætningsafgiften, blev gennemført den 27. Marts.

Det er rigtigt, hvad „Social-Demokraten“ siger, at det er Arbejderne, der har maattet bære Byrderne, det er dem, der har maattet bære den tunge Ende af Regeringens økonomiske Politik. Saadan har det været, hvad Lovgivningen paa Lønnings- og Overenskomstomraadet angaar; saadan har det været, hvad Priserne angaar; saadan har det været, hvad Skatterne angaar; saadan er det ogsaa med Hensyn til den Lovgivning, der har sat sin seneste og ikke syn-

derlig smukke Blomst i Arbejds- og Forligsnævnet.

Hvad denne Lov angaar, maa jeg erindre om den Diskussion, der blev ført ved Lovens Gennemførelse her. Jeg hævdede, at den Skikkelse, Loven fik her efter Regeringens Forslag, var en uhyre Forringelse af det i Forvejen daarlige Forslag, som Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund havde formet, men over for dette sagde det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, at der ikke var nogen synderlig Forringelse; det, der var udeladt, kunde ordnes paa anden Maade — det havde maaske været bedre, om det havde været med, men der var ikke noget at skrigge op om! Der synes ikke at være Enighed om dette Synspunkt. I Arbejdsmandenes Fagblad Nr. 18 for i Aar findes en Artikel med Overskriften „Fra Rigsdagen“, hvori man beskæftiger sig med Loven om Arbejds- og Forligsnævnet, eller som den hedder officielt: Loven om Arbejdsforhold. Man siger her, at det er blevet udtalt — man sigter aabenbart til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen —, at Loven i sin nuværende Skikkelse ikke principielt adskiller sig fra Hovedorganisationernes Forslag. Dette var fuldstændig fejlagtigt. Der var en fundamental Forskel paa de to Ordninger. Man skildrer saa, hvordan Forslaget er blevet lavet om fra Organisationernes Indlevering til Regeringens Fremlæggelse af det her, og siger — jeg vil gerne have Lov til at citere det ordret —:

„Hvorom alting er, har man fra Rigsdagens og Regeringens Side pillet de Ting ud, som man i Organisationsplanen syntes om, Resten har man droppet. Men saa er det bare højst kedeligt, at det var denne „Rest“, som gjorde det oprindelige Forslag værdifuldt, og derfor er det ikke rigtigt at hævde, at den principielle Retningslinie i alt væsentligt er bibeholdt.“

Arbejdsmandenes Fagblad siger, at det, Regeringen har pillet ud af Forslaget, var det eneste, som duede, det andet var noget Gødning, men det gennemførte Regeringen og Rigsdagen altsaa.

I Henhold til denne Lov skulde der laves et Arbejds- og Forligsnævn, og det skulde have et Formandsskab, som indsettes af Regeringen. Dette Formandsskab kom til at bestaa af Direktøren i Arbejds- og Fabrikstilsynet Erik Dreyer, Landsdommer Victor Hansen og Professor i Driftsøkonomi ved Aarhus Universitet Thorkild Kristensen. Dreyer kender vi fra Forligsinstitutio-